

Publicerad 2009-03-20 12:34 av C Cobain

Det här hände på den tiden kollektivboendet och den fria kärleken minskade, alla var på gång med sin egna lilla sommarstuga, och det var inte ens 1968. Diskbråcken och skilsmässorna hägrade.

SKULLE ORDFÖRANDE MAO DIGGAT STONES?

Jag var trött, rent krappola efter helgens stora fest, kampanjen ” Sup dej Solidarisk”, där vi i kollektivet sålt mängder av hemkörd pilsner och finkelvodka från vårt ”bryggeri, och dragit in 10 000 spänn till Nelson Mandelas ANC.

Myrsyran kröp i mina vener. Jag tänkte slött på den lundensiska afghan-grebban jag punktmarkerat ut på efternatten:

”- Vem ska ha makten i samhället, den genuina kärleken är den till arbetarklassen, den borgliga varianten är bara depraverande, hick!!” Det sista hon hörde av mej i trappen var i alla fall:

”- Ska vi fortsätta att dela upp kampen i ännu mindre vänstergrupper så får det va för mej, renlärighet är humorlöst. Ner med jultomten! Å du!! Stones ”Beggars Banquet” är fan inte reaktionärt – det är kärlek!!” Grebban drog säkert direkt hem till sin sekt och giftfria linsoppa.

Vansinnet slickade mina sår i vår gemensamma Rötkammar, allrummet. ”- Jag hinner aldrig med mej själv”, tänkte jag. Nu fattas bara att gasmannen ringer på för att kolla vår manipulerade gasmätare. Från köket hördes någon som skrek ”Fuck it, fixa lite käk istället!”.

Min kortroman ”Humping” hade refuserats ännu en gång, fast jag kortat ner den. I ett brev från ett förlag stod det: ”Varje textrad innehåller en syntes” (lät ju positivt) men ”...medvetet överlastat tendensiöst” förstod jag däremot inte. Jag kände ändå en viss triumf i stunden för att jag inte knackade ner någon jävla litterär motorvägsfil på min Halda. Jag var en slaktare inget blod fäste på. Om jag inte får dansa är det inte min revolution. Verkligheten krävde att jag inte gav upp.

Jag gick ut, tog trappan ner till Cafe Lyckan, ja Olyckan för mej då. Jag var fattig som en kyrkråtta och på ”Olyckan” måste man köpa en ”vandringsmörgås” för att få sig en malt innanför västen men med lite charm så....

Jag gick in på caféet, och visst. Där satt afghanen med sitt Mao-märke och pratade om kolchoser med sina medsystrar. – ” Ät gräs!” tänkte jag, och började högt nynna på Stones ”Sympathy for the Devil”. Afghanen slutade tugga och log ett ögonblick och tittade vargleende på mej.

Inte ens de som vaknat för sent, skulle få mej att återvända. Desillusionerat tänkte jag att jag skulle behöva lite psykopatisk telepati - just för verklighetens skull.

Författaren C Cobain med Poeter.se id #7527 innehar upphovsrätten